

MUDr. Henrieta Tondlová – 80 let



Dne 17. listopadu oslaví dlouholetá členka našeho Řádu, řádová dáma MUDr. Henrieta Tondlová, DCLJ, své osmdesáté narozeniny. A tak, jak se 17. listopad zapsal do historie našeho státu ve 20. století, tak se události tohoto století zapsaly do života naší jubilatky. A ne vždy radostně a vůbec ne jednoduše.

Henrieta se narodila v roce 1932 v Humenném na východním Slovensku. Její otec zde působil jako obchodník. V roce 1939 po vzniku luďáckého Slovenského štátu byla rodina nuceně vystěhovávána do Čech. Usadili se v tehdejší Německém Brodě. Ani zde však nenalezli klid. Bylo nešťastné období protektorátu a začala nacistická perzekuce Židů. Ta neminula ani Henrietina otce. Byl deportován do koncentračního tábora. Je známo, že třikrát utekl z transportu. Zahynul v říjnu 1944. Dodnes se neví, kde. Z 24 členů rodiny přežilo válku 7 osob. Henrieta se vyhnula transportu do koncentračního tábora jen díky pomoci dobrých lidí ve svém okolí.

Po válce studovala na Vyšší hospodářské škole v Praze, kde v roce 1952 maturovala. Toužila pomáhat lidem, proto se chtěla stát lékařkou. Pro svůj buržoazní původ však nebyla přijata na vysokou školu.

Pracovala na Ministerstvu státní kontroly, odkud byla v roce 1953 propuštěna, protože v té době uzavřela církevní sňatek. Poté vykonávala pomocné administrativní práce. Konečně byla v roce 1958 přijata na Fakultu všeobecného lékařství UK v Praze, obor stomatologie. Promovala v roce 1963. Pro svůj pohybový handicap v oblasti jemné motoriky po úrazu páteře však nemohla pracovat jako stomatoložka. Pokračovala ve studiu a v roce 1966 promovala v oboru všeobecné lékařství. Na doporučení doc. MUDr. Plzáka se zaměřila na psychiatrii. Po promoci nastoupila do psychiatrické léčebny v Horních Beřkovicích.

Po roce 1968 odešla do Prahy a pracovala na psychiatrické ambulanci v Praze 5. V roce 1969 úspěšně atestovala v oboru psychiatrie, v roce 1972 pak složila atestaci II. stupně v tomtéž oboru. V roce 1997 si navíc doplnila kvalifikaci nástavbovou atestací v oboru psychoterapie. Od počátku se zajímala o psychosomatiku, která byla u nás v té době v počátcích. V roce 1981 spolupracovala s psychosomatickým oddělením primáře MUDr. Jiřího Šavlika v Třebotově.

Od roku 1990 do roku 2008 pracovala v psychiatrické ambulanci Železniční nemocnice v Praze. Současně v 90. letech působila bez nároku na odměnu v psychiatricko-onkologické ambulanci Centra klinické onkologie prof. MUDr. Oskara Andryška, Dr.Sc., pod záštitou prof. MUDr. Zdeňka Dienstbiera, DrSc. Ve spolupráci s doc. MUDr. Jakobkovou pracovala rovněž jako psychiatrická a psychologická konci-liářka OLÚ onkologie a pneumologie Na Pleši. Působila též jako odborná garantka občanského sdružení Amelie pro psychosociální pomoc onkologicky nemocným a jejich blízkým. V letech 1994–2004 byla primářkou gerontopsychiatrického sanatoria Topas ve Škvorci.

Gerontologie, onkologie, gerontopsychiatrie – to jsou slova, která v mnohých lidech vyvolávají pocit strachu nebo beznaděje. Ne tak u Henriety. Jsou to klíčová slova její profesionální dráhy. Henrieta jde i tam, kde medicína často „hází flintu do žita“. A umí tam přinést světlo a naději. I těm lidem, kteří ji dávno ztratili. Atributy její práce jsou nejen dokonalá profesionalita, ale také láska a lidský přístup ke každému jednotlivci.

Psychiatrická společnost České lékařské společnosti J. E. Purkyně udělila MUDr. Tondlové k jejímu jubileu Pamětní Heverochovu medaili za celoživotní dílo v oboru psychiatrie. Blahopřejeme.

Již téměř 60 let žije Henrieta ve šťastném manželství. Jejím manželem je pan prof. Dr. Ing. Aleš Tondl, DrSc., dr.h.c., světově uznávaný odborník v oboru strojního inženýrství a aplikované mechaniky. Ani on neměl jednoduchý život. Po srpnu 1968 byl pro svůj otevřený nesouhlas se sovětskou okupací našeho státu pronásledován a byla mu na čas znemožněna vědecká a publikační činnost. V roce 2003 oslavili manželé Tondlovi zlatou svatbu. Obřad vykonal otec Juan Provecho, OSA. Dá-li Bůh, bude v příštím roce diamantová svatba. Manželé Tondlovi mají syna Vladimíra a snachu Danu a vnučky Lucii a Lenku.

Od počátku devadesátých let spolupracuje MUDr. Tondlová s Řádem sv. Lazara. Do Řádu byla přijata v roce 1994 na investituře ve Slavkově u Brna. Svou specializací a svým pracovním nasazením je od počátku pro činnost Řádu velkým přínosem. Již léta aktivně působí ve správní radě o. s. Hospic Štrasburk. V obou pražských hospicích pomáhá, kde je potřeba. V současné době připravuje cyklus školení pro personál.

Henrieta se vždy umí postavit na správnou stranu. V době rozkolu v Českém velkopřevorství v letech 2004–2005 zaujala jasně odmítavý postoj k orleanistickým disidentům. V dalších letech pak přispěla ke sblížení a posléze k sjednocení věrných členů ČVP s Českým velkobailivkem. Svým lidsky pozitivním postojem i profesionálním přístupem psychoterapeuta dovede tlumit emoce, zchladit horké hlavy a urovnat mnohé konflikty. Navzdory věku a mnoha vážným chorobám zůstává Henrieta nadále aktivní. Jak v Řádu, tak ve své profesi. Děkujeme Bohu za její požehnaný život, za její práci, za to, že je tu s námi. A vyprošujeme jí v modlitbách Boží požehnání, dary sv. Ducha, zdraví a energii do dalších let života.

VN

Narozeniny naší jubilatky oslavíme děkovnou bohoslužbou v klášteře augustiniánů u sv. Tomáše na Malé Straně v pondělí 19. listopadu v 19 hodin. Celebruje P. Juan Provecho, OSA.

Vilém Aster, GCLJ, KMLJ,

* 7. 5. 1911
+ 3. 10. 2012

Dne 3. října nás zastihla smutná zpráva. V úctyhodném věku 101 let a téměř 5 měsíců zemřel dlouholetý člen našeho Řádu J. E. chev. Vilém



Aster, GCLJ, KMLJ. Završil se tak jeho dlouhý a požehnaný život, naplněný aktivitami na poli rodinném, pracovním i řádovém. Není tomu tak dlouho, co jsme společně s jeho rodinou oslavili jeho sté narozeniny. Tehdy jsme se obdivovali jeho plné duševní svěžesti.

Manželé Asterovi vstoupili do našeho Řádu již počátkem 90. let. Oba se naplno zapojili do řádové činnosti a dosáhli nejvyšších řádových hodností a vyznamenání, včetně zlaté záslužné medaile, kterou chev. Aster obdržel u příležitosti stých narozenin. Chev. Aster léta vykonával funkci bailiva Českého bailiviku. K jeho stým narozeninám mu blahopřál jak velmistr, tak duchovní protektor našeho Řádu, který mu udělil své osobní apoštolské požehnání.

S naším spolubratrem jsme se rozloučili 12. října ve velké obřadní síni strašnického krematoria a pak 7. listopadu při mši svaté v kostele sv. Štěpána v Praze. Vzpomínáme na něho v modlitbách, děkujeme Bohu za jeho požehnaný život a prosíme Pána, aby byl nablízku jeho paní a celé jeho rodině.

R.I.P.

VN

Dva sedmdesátníci

Zdá se to neuvěřitelné, ale čas je neúprosný. V plné aktivitě oslavili v nedávných dnech dva naši významní členové své sedmdesátiny.

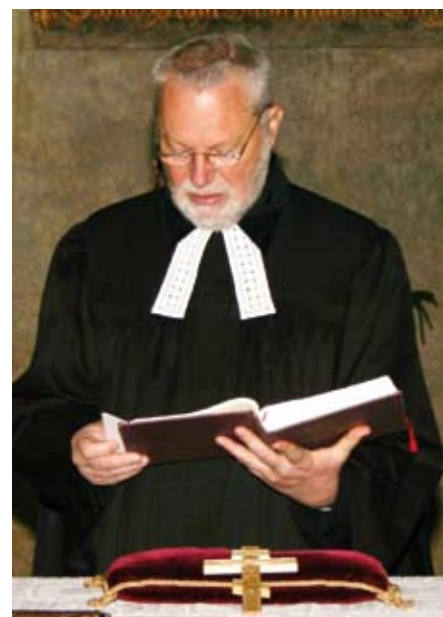
Dne 5. srpna dosáhl věku sedmdesáti let náš **velkobailiv J. E. prof. dr. Aleš Bluma, GCLJ**. Pod jeho vedením se Český velkobailivik rozrostl z malé skupinky v početné společenství, jež dnes čítá kolem devadesáti členů v sedmi komendách, a stal se tak významnou a mezinárodně uznávanou jurisdikcí našeho Řádu. Zasloužil se i o reaktivaci členů bývalé pařížské obediencie. Prof. Bluma je aktivní nejen v naší národní jurisdikci, ale i na poli mezinárodním. Svým pozitivním postojem významnou měrou přispěl k znovusjednocení Řádu na celosvětové úrovni. Řádu obětavě věnuje spoustu času, energie i vlastních prostředků, včetně finančních. Nemalou měrou pomáhal a pomáhá i pražským hospicům, a to i poté, co z důvodů zaneprázdnění resignoval na členství ve správní radě.



Druhým jubilantem je **doc. MUDr. Zdeněk Susa, CSc., KCLJ**, který oslavil své sedmdesátiny 25. října. Je dlouholetým členem našeho Řádu a zastával v něm řadu významných funkcí. Rozsahem svého životního a profesního záběru připomíná renesančního učenice. Lékař – internista a pneumolog, vysokoškolský pedagog, teolog a duchovní Českobratrské církve evangelické. Ale také spisovatel a úspěšný nakladatel. Ve volných chvílích cestovatel a poutník. Připomeňme si jeho pouť do Santiaga de Compostella, kterou poutavě popsal ve svém dvousvazkovém díle *Ultreia*. Mimo jiné také znalec piva a českých pivovarů. V současné době je předsedou správní rady o. s. Hospic Štrasburk.

Milý Aleši a milý Zdenku, blahopřejeme a děkujeme Vám oběma za všechno. A děkujeme za Vás oba Bohu a prosíme ho, aby Vám oběma dal do dalších let hodně zdraví, sil, požehnání a darů Ducha svatého.

VN



Dva důležité dokumenty

O Svatodušních svátcích v květnu t. r. se uskutečnila celořádová pouť do Kevelaeru. Při této příležitosti vydali velmistr a duchovní protektor dva závažné dokumenty, které deklarují nepřerušovanou historickou kontinuitu a legitimitu Řádu svatého Lazara Jeruzalémského. Uvádíme zde v plném znění jejich český překlad. Anglické originály jsou dostupné na řádovém webu.

Deklarace k devítistému výročí královského uznání Řádu sv. Lazara Jeruzalémského

Bratrstvo Svatého Lazara bylo ustanoveno na počátku 12. stol. Poprvé bylo uznáno roku 1112 v donační listině francouzského krále Ludvíka VI., krátce poté v obdobných listinách anglického krále Jindřicha II. (datované před



rok 1121) a jeruzalémského krále Fulka v roce 1142.

Kanonického uznání se Řádu dostalo roku 1255 v bule papeže Alexandra IV. *Caum a Nobis Petitu*, kterou mu byla určena řehole sv. Augustina.

Bulou papeže Urbana IV. *Circa Prelatarum Jerosolymitanorum* z roku 1262 byl Řád sv. Lazara přesídlen do Akkonu, poslední bašty křížáků ve Svaté zemi; byl vyňat z pravomoci místního episkopátu a podřízen jeruzalémským patriarchům, kteří mu poskytovali ochranu.

Papež Pavel V. bulami *Romanus Pontifex* z roku 1607 a *Militantium Ordinum* založil laický Řád Naší Paní z hory Karmel, ke kterému francouzský král Jindřich IV. následně připojil francouzské rytíře a statky Řádu sv. Lazara. Francouzskému králi bylo dáno právo jmenovat velmistry Řádu.

Kardinál legát de Vendôme jménem papeže Klementa IX. schválil v bule *Ludovicus Sanctae Marinae* z roku 1668 spojení Řádu sv. Lazara Jeruzalémského a Řádu Naší Paní z hory Karmel a potvrdil spojenému řádu privilegia, kterým se oba předchozí řády jednotlivě i společně těšily pod apoštolským stolcem, jmenovitě práva a výsady uvedené v bulách papežů Pia IV., Pia V. a Pavla V.

Byla to především bula papeže Pia IV. *Inter Assiduas Dominicis* z roku 1565 schvalující výsady dané Řádu předchozími

papeži, která potvrdila úlohu Řádu sloužit nemocným leprou a ochraňovat Církev; ustanovovat si velmistra volbou ve shromáždění rytířů s následným potvrzením protektorem, kterému byla dána svrchovaná pravomoc nad Řádem. Toutéž bulou byly řádu přiřknuty stejné pocty, práva, výsady a pravomoci, kterým se těší Řád sv. Jana Jeruzalémského. Totéž bylo stvrzeno bulou *Sicut Bonus* papeže Pia V.

Dne 12. března 1825 ministr francouzského krále Karla X. shledal, že spojený Řád sv. Lazara Jeruzalémského a Naší Paní z hory Karmel zaniká; zánik Řádu podle kanonického práva nastane sto let po smrti posledního člena, pokud by Řád nebyl kanonicky reorganizován. Poslední řádně přijatý člen Řádu zemřel roku 1856, čímž byla dána možnost Řád kanonicky reorganizovat do roku 1956.

Po tomto prohlášení a zřeknutí se veškerých práv a povinností protektora spojeného Řádu sv. Lazara Jeruzalémského a Naší Paní z hory Karmel ze strany francouzské koruny našel tento Řád protektora v melchitském řecko-katolickém patriarchovi Antiochie, celého Orientu, Alexandrie a Jeruzaléma, který je v plném společenství s apoštolským stolcem [papežem – pozn. překl.]; patriarchovou autoritou se dostalo Řádu kanonické reorganizace a možnosti legitimního přijímání členů. Duchovní protektorát nad Řádem sv. Lazara byl poskytován patriarchou Maximem III. (Mazloum) od roku 1841 a pokračovali v něm všichni jeho následníci až po Jeho blaženost Řehoře III., patriarchu Antiochie, Alexandrie a Jeruzaléma a celého Orientu, který svou autoritou zaštiťuje velmistra, Velkou magistrální radu a Generální kapitolu v souladu s ústavou Řádu.

Dáno v Kevelaeru dne 27. května 2012 o slavnosti Soslání Ducha sv.

His Excellency Don Carlos Gereda de Bourbon, Marquis of Almazan and Grand Master of the Order of St. Lazarus of Jerusalem.

Kevelaerská deklarace

U příležitosti pouti do svatyně v Kevelaeru znovu potvrzujeme duchovní protektorát patriarchů Antiochie a celého Orientu, Alexandrie a Jeruzaléma, který byl poskytnut Vojenskému a špitálnímu řádu sv. Lazara Jeruzalémského v roce 1841 naším ctihodným předchůdcem patriarchou Maximem III. (Mazloum); protektorát pokračoval v osobách všech jeho nástupců a zvláště byl potvrzen 2. února 1965 patriarchou Maximem IV. (Sayegh), blahé paměti.

Již předtím 3. ledna 1911 patriarcha Cyril VIII. (Géhal) svým požehnáním potvrdil novodobou reorganizaci Řádu.

Tudíž my schvalujeme a podporujeme pokračování a růst tradičního charitativního a špitálního díla Řádu v jeho ekumenickém rozsahu pod autoritou a vedením velmistra, t. č. Jeho Excellence Dona Carlose Gereda de Bourbon, markýze z Almazanu, a Velké magistrální rady v souladu s Ústavou a Stanovami Řádu.

Přejeme si, aby dobré vztahy mezi Řádem a Melchitským řecko-katolickým patriarchátem stále pokračovaly a rostly, zvláště v účinné podpoře charitativních a špitálních projektů patriarchy a Patriarchátu.

U této zvláštní příležitosti udělujeme naše apoštolské požehnání všem členům Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského.

Dáno v Kevelaeru dne 27. května 2012 v den slavnosti Soslání Ducha sv.

His Beatitude Gregorios III, Patriarch of Antioch and all the East, of Alexandria and of Jerusalem, the Spiritual Protector of the Order
(překlad FD)

Oslavy jubilea Vysokého Mýta

V sobotu 8. září vyvrcholily oslavy 750. výročí založení města Vysokého Mýta králem Přemyslem Otakarem II. Po slavnostní mši svaté následovalo odhalení panovníkova pomníku. Na těchto oslavách se významnou měrou podílela Východočeská komenda našeho Řádu a především její velitel, chev. PaedDr. Augustin Karel Andrlé, KLJ-J. Z místního tisku jsme převzali tento rozhovor:

Plody své několikaleté práce sklidili Augustin Karel Andrlé a Jan Klíma. Ještě společně s uměleckým kovářem Karlem Burešem se jim podařilo úspěšně dokončit projekt realizace sochy Přemysla Otakara II., zakladatele města Vysokého Mýta. Vyvrcholení jejich snažení přihlížel odhadem





tisícový dav, který si v sobotu 8. září nenechal u Pražské brány ujít slavnostní odhalení sochy. To se uskutečnilo v rámci oslav 750 let založení Vysokého Mýta a stalo se jedním z jejich nejvýraznějších momentů. Krátce po slavnostním odhalení sochy, kdy ještě se všemi zúčastněnými dlouhaly emoce, jsme požádali pány Andrlého a Klímu o rozhovor.

Socha je odhalena. Jaké jsou vaše pocity?

JK: „Pocit je dobrý, protože dílo se podařilo, dokonce dvakrát dobrý, protože dílo se podařilo zrealizovat ve správném termínu, a dokonce třikrát dobrý, protože se nám celá akce, akt odhalování, vydařila. Máme velkou radost a opravdu dobrý pocit z toho, že všichni lidé, kteří zde byli, o soše velmi pěkně mluví.“

AKA: „Mám těžkou pozici, protože pan Klíma vše řekl i za mě. Ale kdybych měl říci něco za sebe, cítím ohromnou úlevu a spokojenost a jsem šťastný, že to takto dobře dopadlo.“

Připomeňte, prosím, jak vznikla myšlenka na realizaci sochy Přemysla Otakara II.?

JK: „Myšlenka je pana Andrlého, to je jasné. On je hybatelem, on vždy přichází s takto velkorysými nápady. Tento nápad navíc nevypadal, že půjde realizovat, protože původní myšlenka byla udělat jezdecký pomník. Postupně se ale tříbila do reálné fáze, a protože se vytvořila velmi dělná trojice, tedy doktor Andrlé, já jako public relations a pan Bureš, který převzal úlohu vytvořit sochu, vykrystalizovala reálná podoba sochy. To jest stojící Přemysl Otakar II., a to nikoliv válečník, nikoliv jezdec na koni s mečem, ale socha zakladatele města, státníka, který drží v ruce zakládací listinu. Společně jsme tedy sochu domysleli do současné podoby.“

AKA: „O tom, kde a jak mě to napadlo, jsem přemýšlel. Idea mě napadla v kryptě Chrámu Svatého Víta. V roce 2006 nebo 2007 jsem tam byl pozván kardinálem Miroslavem Vlkem při příležitosti připomenutí úmrtí Karla IV. Stál jsem tam mezi





ním a Přemyslem Otakarem II., takže to bylo to místo, kde jsem o tom začal poprvé přemýšlet.“

Zmínili jste uměleckého kováře pana Bureše. Jak se vám s ním spolupracovalo?

JK: „To mohu říct za oba dva. Spolupráce s ním byla dobrá. Pan Bureš velmi iniciativně vytvořil koncepci stojícího muže a my si jenom v diskusích říkali, jak by měla finální podoba vypadat. Pan Bureš je velmi zkušený umělecký kovář. Je známý tím, že vede na Helfštýně kovářské dílny, dělal rozhodčího na mezinárodních kovářských událostech, je to člověk, který má renomé, jenže ve Vysokém Mýtě a v Cerekvici nad Loučnou, kde má svou dílnu, je tak trochu ztracen. Jak pro něj, tak i pro nás to tak byla příležitost vy-zdvihnout jeho um. Co se ještě spolupráce týká, je nutné se na sochu podívat zblízka. Uvidíte na ní, jak velmi důmyslně je vymyšlena. Jsou to dvě kostry, na nich je přinýtována řada elementů, každý jiný. Přesto vytváří pěknou, samozřejmě drapérii. Jsou tam takové finty, že například košile vzadu se mírně nadzvedá nad opaskem. To všechno jsou detaily, které ukazují velký umělecký a řemeslný fortel pana Bureše. Nemůžu říct nic jiného, než že spolupráce s ním byla perfektní.“

AKA: „Potvrzuji slova pana Klímy. Ovšem i s ním byla spolupráce výtečná. Za celou dobu, co jsme na projektu pracovali, jsme mezi sebou neměli jediný problém. Šlo o ideální setkání tří lidí a to se málokdy stane, že to takto vyjde. Pan Bureš je opravdu pracovitý člověk a skvělý řemeslník. Byl jsem u něj častokrát v cerekvické dílně. Hlavně díky tomu, že jsme byli jednotný tým, se nám podařilo dotáhnout celý projekt do konce. Ono kdyby se cokoliv nepovedlo, padlo by to na mojí hlavu.“



Nesl jsem odpovědnost za celé občanské sdružení.“

Tak největším rizikem asi bylo, aby se podařilo sehnat na sochu dostatečnou peněžní sumu. Jakým způsobem jste to dělali?

JK: „Dvěma cestami. Pan doktor Andrle obcházel a kontaktoval potencionální dárce a skutečně měl fantastický úspěch, dokázal je přesvědčit. No a já jsem psal a psal a psal supliky a bylo to někdy až trapné, že jsme psali i opakovaně městům, která Přemysl Otakar II. založil, radnicím v sousedních městech, boháčům z okolí i z daleka, dokonce až do Rakouska. A tyto dvě přímé cesty dohromady – útok na sponzory a velká korespondenční kampaň – vytvořily veřejné mínění, které nakonec pochopilo, že jde o něco správného. Lidé skutečně začali přispívat. A my si nejvíce ceníme toho, že obyčejní lidé přispěli drobnými částkami, důchodci ze svých penzí věnovali třeba dvě stovky... to je úžasné a je to právě ta vlastenecká záležitost, pochopení identity, kterou socha má přinášet.“

Socha po řadě diskusí nakonec spočinula v prostoru před Pražskou bránou. Jaké k tomu byly důvody a jste s tímto místem spokojeni?

AKA: „To je velice dobrá otázka, protože zbytečně ve městě panovaly dohady o umístění sochy. Úplně první místo, které jsme my tři zvolili, bylo právě před Pražskou bránou. Tak to bylo i prvně publikované. Pak nám z radnice sdělili, že v tomto místě je pod zemí umístěn hlavní plynovod, elektrika, voda a podobné, takže si máme hledat jiné místo. A v tom okamžiku vznikl problém. Začalo se pro sochu hledat místo na náměstí, kde si to přál pan Bureš, městský architekt nám nabízel místo v Jungmannových sadech, před Litomyšlskou bránou a další místa, která byla absolutně nevhodná. Mezi tím už pan Bureš na zakázku sochu vytvářel, a to s vizí, že socha bude na náměstí. Jenomže došlo k dalšímu vývoji situace

a zastupitelstvo zamítlo možnost umístit sochu na náměstí. Do hry se tak znovu dostal původně plánovaný prostor před Pražskou bránou.“

JK: „K tomu chci dodat, že i kolem tohoto místa byly velké dohady. Ty souvisely s tím, že se upravila vozovka, která zde měla nesmýslně široký tvar, jenž stejně brána zúžuje. Zkoušel se pak jednosměrný provoz Pražskou branou, ale to nebylo kvůli soše, ale kvůli bezpečnějšímu silničnímu provozu v tom místě. Mnoho lidí si myslelo, že socha zde bude bránit v dopravě. Nyní je vidět, že evidentně nepřekáží, vozovka je dvousměrná a navíc zde ještě vznikl přechod pro chodce. Socha tak spíš přispěla ke zlepšení dopravní situace v tomto místě.“

Socha není jen to, co je vidět na první pohled. V jejím těle jste něco ukryli...

AKA: „Jsou v ní tři nerezové termosky. Ta první obsahuje zeminu, nebo lépe prst zeminu z místa narození Přemysla Otakara II., což je Městec Králové, a z místa jeho úmrtí, ze Suchých Krut na Moravském poli. Ve druhé jsou ostatky z posledního, čtvrtého pohřbu panovníka z roku 1373, kdy ho král Karel IV. nechal naposledy pohřbit. Jsou to ostatky z rakve, ve které se rozplynuly kosti Přemysla Otakara II., protože ta hrobka byla po několik staletí zaplavována vodou. Jsou to skutečně ostatky krále. Poslední, největší termoska, obsahuje listiny, které se týkají založení našeho občanského sdružení Pomník zakladateli města, sedm archů se soupisem dárců, dále novinové články o realizaci sochy a fotografie.“

Jednu akci jste s úspěchem dokončili. Nabízí se otázka, co teď. Přemýšlíte nad

nějakým dalším projektem, který by se týkal Vysokého Mýta?

AKA: „Jsem člověk, který stále něco vymýšlí. Takže i nyní už v hlavě samozřejmě nosím další myšlenku. Teď ale nedokážu říct, zde je správná, proto nebudu raději nic prozrazovat. Jsem čínorodý a musím stále něco organizovat, proto pokud budu zdravý, ještě určitě něco vymyslím, i když jsem si samozřejmě vědom, že toto nepřekonám. To ale nevádí. I menší věci mohou městu prospět.“

Co byste závěrem popřáli Vysokému Mýtu i soše do dalších let?

JK: „Je dobré se občas ohlédnout zpátky a přitom myslet na to, co bylo, a dívat se s důvěrou do budoucnosti, protože ona nebude zas až tak tragická. Myslím si, že máme to štěstí, že se se sochou Přemysla Otakara II. ztotožnilo vedení vysokomýtské radnice. Pan starosta nám neobyčejně vyhověl ve všem, co se týkalo dokončení tohoto projektu, a i přesto, že se Zastupitelstvo města občas snažilo projevit ve své opozici, tak celé zakončení i slavnostní akt odhalení sochy je v zásadě muselo přesvědčit o tom, že jsme měli pravdu. Šlo nám o povýšení a okrášení Vysokého Mýta, o nic jiného. Nyní je potřeba si vydechnout, nechat ty věci zažít a ještě dodatečně je vysvětlit. Rozšířit mezi lidmi povědomost o osobě Přemysla Otakara II., seznámit je s jeho životem a osobností.“

AKA: „Přesně tak. Bylo to krásné období našich životů, lidem se socha líbí a myslím, že jim přinese pocit vlastenectví a sounáležitosti s Vysokým Mýtem, že budou na sochu hrdí a s úctou na panovníka hledět.“



Iničiator vybudování pomníku Přemysla Otakara II. PaedDr. Augustin Karel Andrle Saylor, KLJ-J, (uprostřed) a dva významní sponzoři projektu – MUDr. Soňa Hlavová (darovala 50 tis. Kč) a JUDr. Vít Bárta (daroval 100 tis. Kč)



Duchovní protektor našeho Řádu patriarcha Gregorios III. uvítal papeže Benedikta XVI. při jeho nedávné návštěvě Libanonu.

Beseda v Táboře

Před časem mě zaskočilo nečekané pozvání do Tábora. Místní ekumena pod záštitou sociálně pastoračního centra Communio pořádá pravidelná setkání se zajímavými lidmi. Iniciátory těchto akcí jsou místní starokatolický farář P. Mgr. Alois Sassmann a zdejší pastor Církve adventistů sedmého dne Mgr. Jiří Koun. Setkání se konají v Domě u lípy uprostřed historického centra Tábora. Mají své stálé návštěvníky z řad věřících ze všech denominací i lidí, kteří se k žádné církvi nehlásí.

Měl jsem hovořit o mém původu, o mé praprababičce a hlavně o Řádu sv. Lazara. Nejprve jsem oponoval, že nejsem nikterak zajímavým člověkem. Nakonec jsem ale pozvání přijal, především proto, abych je využil k prezentaci našeho Řádu.

A tak jsem se 9. října odpoledne vydal do Tábora. Dům u lípy se nalézá na Náměstí Mikuláše z Husí, v sousedství bývalého františkánského kláštera a Husitského muzea. Přednáškový sál byl do posledního místa zaplněn. Nejprve jsem se zalekl početného publika, ale milí a komunikativní lidé mě brzy zbavili rozpaků. Brzy se mi podařilo převést přednášku na besedu. Seznámil jsem přítomné s historií našeho Řádu. Samozřejmě jsem musel vysvětlit i původ rytířských duchovních a špitálních Řádů, protože o tomto směru středověké spirituality se toho obecně moc neví. Nezbytný byl malý exkurs do infekční medicíny, konkrétně do etiologie a patogenese lepry. Zdůraznil jsem ekumenismus současného Řádu a zaměřil jsem se na jeho současné aktivity, především na poli hospiců. Přítomní o tuto tematiku projevíli velký zájem. Odpovídal jsem na řadu otázek. Nemenší zájem byl ale i o řádovou symboliku, včetně dekora-

COMMUNIO TÁBOR A DŮM U LÍPY VÁS ZVOU NA PŘEDNÁŠKU



Dům u Lípy
nám. Mikuláše z Husí, Tábor
Út 9. 10. 2012 v 18:00
MUDr. Vladimír NĚMEC
nám prozradí něco o tajemném původu
slavné pra...babičky a o svém poslání
rytíře řádu sv. Lazara Jeruzalémského.
VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

TAJEMNÝ PŮVOD BOŽENY NĚMCOVÉ



cí, uniforem a všeho, co k ní patří. Závěrem jsem rozdal na ukázkou několik starších výtisků Lazariánského Reunionu. Setkání se protáhlo na téměř dvě a půl hodiny. Domů jsem se vracel pozdě večer, po-

někud unavený, ale s dobrým pocitem, že jsem skromnou měrou snad přispěl k prezentaci našeho Řádu.

VN

Nejen americké reálie



Zajímavý je dnešní podstatný rozdíl mezi českým a americkým v n í m á n í m všedního dne. Americkou zásadou je životní optimismus a víra v úspěch. Ta pak přináší

dobrou náladu, prostě „keep smiling“. Devizou činnorodého člověka je totiž představa, že vše, co udělal v dobré vůli, je uděláno dobře. Skutečnost pak bere za takovou, jaká je, a považuje ji za východisko k další činnosti. (Pouze špatný oráč by se stále ohlížel.) V životě člověka tak není nic definitivního.

V české kotlině nicméně převládá opačný zvyk. Dle mínění našeho ex-prezidenta je náš zemský ráj to na pohled obýván převážně lidmi s blbou náladou. Jedná se o jakousi ukřivďenost s přehnaným zaměřením do minulosti a s představou, co mohlo být, ale není. Někteří tak narážejí na fakta, která nedokáží zvrátit. Asi to má hlubší kořeny v přežívání postkomunistického názoru, a následně ve špatném vnímání času.

Komunisté, na rozdíl od ostatních civilizovaných zemí, prosazovali v rámci jejich tzv. vědeckého světového názoru dialektický materialismus a dialektickou jednotu protikladů. Podivně pak předpokládali, že něco současně je i není zároveň, ale již neuvažovali další krok, ve kterém by zkoumali podmínky neurčitosti, které by to umožnily. V rozporu s jejich myšlenkovým základem také nedialekticky tvrdili, že se vše mění. Evropská kultura však vznikla na základě poznání neměnného řádu věcí, který později vedl k propojení výkvětu antické filosofie s tradicí židovsko-křesťanskou. Dodnes se tak učí nejen římské právo, ale i Boží desatero. Na základě neměnného přírodního řádu může-

me nejen zjišťovat, jaký byl vesmír krátce po svém vzniku, ale také zaznamenávat pozorování vesmírných sond, které na konci naší sluneční soustavy pracují stejně jako v zemských laboratorních podmínkách.

Zajímavý je i jiný pohled na čas. Původní pohanské cyklické pojetí času nikam nevedlo, ale biblickým příslibem Abrahamovi se změnilo na postupující s určitým cílem. Nás také zajímá náš růst a rozvoj. Budoucnost se od minulosti rovněž liší větší kapacitou informace, která stále urychleně roste. Čas, vzhledem k minulosti a budoucnosti, se tak jeví jako asymetrický. Výpočetní technika s novým programem nemá potíže se starým, ale opačně to nejde.

Díky panu Einsteinu také již víme, že neexistuje žádný absolutní čas, ale pouze jeho vzta-hovost. V tomto případě souvisí s prostorem. Zajímavý postřeh měl již sv. Augustin, dle kterého existuje jen přítomnost. Naší shodnou zkušeností je, že sice vnímáme tok času, ale cítíme náš život jako přítomnost, která obsahuje minulost i budoucnost. Sice se říká: *co se stalo, se již nemůže odestát*, ale silně cítíme vnitřní nesouhlas. Z těchto důvodů nás zajímá náš subjektivní čas. Lidský čin je vždy obdařen duchovním významem, a tak již scholastikové rozlišovali mezi *actus hominis*, čili lidským aktem daným přírodou, a *actus humanus*, čili aktem, který má co dělat s duchem i svobodou. Ten není vázán jen na samotný fakt, ale závisí každým okamžikem od toho, jaký smysl mu dá člověk. Proto není v životě člověka nic definitivního, nic minulého. To, co člověk udělal, může každým okamžikem nabýt nového smyslu, a to nejen prostou omluvou, ale i novým činem.

Velmi se proto doporučuje naší pozornosti přítomnost. *V každém okamžiku je tak důležité být tím, kým jsme, a nesnažit se být někým docela jiným*, což tvrdil již pan Werich. Komunisti, podobně jako nacisté však demonizovali minulost, přehlíželi přítomnost a upínali se k pomyslné budoucnosti.

PJ

Pozvánka na pouť do Křižanova

Vážení spolubratři.

Dovoluji si Vás pozvat na setkání do Křižanova – místa mládí Svaté Zdislavy, patronky naší komendy.

V měsíci září jsem Křižanov navštívil a vše dohodl s paní Nilou Vodičkovou a otcem Tomášem Holcnerem.

Naše setkání se uskuteční v sobotu 3. 11. 2012.

Program:

10.00 – setkání na faře v Křižanově

10.30 – mše svatá

11.30 – oběd

13.00 – prohlídka ústavu sociální péče na tamním zámku, dříve hradu pana Přibyslava, otce Svaté Zdislavy

14.00 – odjezd do Žďáru nad Sázavou a na Zelenou Horu

16.00 – zakončení

Bratři z Vysokého Mýta mohou odjet se mnou autem. Sraz v 8.00 u plaveckého bazénu.

Atavis et Armis

Váš Augustin

AA

Řádový den v Litoměřicích

Všichni jsme zváni na oslavu svátku našeho řádového patrona sv. Lazara do Litoměřic. V sobotu 15. prosince 2012 v 10 hodin bude otec ThDr. Marek Krupica, ThD, SChLJ, sloužit svatou liturgií ke cti sv. Lazara v chrámu sv. Václava.

redakce

Pozvánka na řádový den Východočeské komendy.

Lazariánský den naší Východočeské komendy svaté Zdislavy se uskuteční v pátek 14. 12. 2012 v Horním Jelení.

Předpokládaný program:

Sraz účastníků kolem **15.30–16.00 hod. na zámečku pana Adama hraběte Bubna z Litic** – naproti kostelu.

Mše svatá začne v 16.00 hod.

Po mši svaté následuje společenský večer, vystoupení hudebníků, přátelské rozpravy a volná zábava. Švédský stůl.

Každý účastník přispěje na pohoštění, hudbu, varhaníka a kostel částkou 500 Kč. Pro omezený počet účastníků možné i ubytování.

Informace: Dr. Augustin Karel Andrle Saylor

AA